

Nr 629

Av herr **Nordstrandh**, *angående studiehjälpen till utländsk studerande.*

(Lika lydande med motion nr 415 i Första kammaren)

Stockholm den 25 januari 1968

Ove Nordstrandh (h)

Nr 630

Av fru **Skantz m. fl.**, *angående ungdomsfängelsevården.*

(Lika lydande med motion nr 462 i Första kammaren)

När påföljdsformen ungdomsfängelse infördes med 1935 års lag om ungdomsfängelse, sågs det inte bara som ett stort steg framåt mot en humanisering av omhändertagandet av de unga lagöverträdarna utan också som ett uttryck för uppfostrings- och återanpassningstanken i straffverkställigheten.

Någon ändring i dessa tankegångar kom inte till synes då i samband med införandet av brottsbalken år 1962 dels starkare än tidigare markerades att vård i anstalt och vård utom anstalt bör ses som en enhet och dels stadgades att i vissa fall ungdomsfängelse skall kunna användas för en lagöverträdare som är under 18 år och denna påföljdsform befinnes uppenbart lämpligare än någon annan.

Vistelsen i ungdomsfängelse är avsedd att uppfostra de unga lagöverträdarna och utbilda vederbörande i ett yrke för att därmed ett återförande till normal samhällsgemenskap och försörjning efter frigivningen skall i största möjliga mån underlättas.

Vissa företeelser ger emellertid antydningar om att den humana tanke, som ligger bakom ungdomsfängelset, inte alltid motsvaras av realiteter. Bl. a. händer det mycket ofta vid rättegångar mot unga lagöverträdare att försvarsadvokaten hemställer om att hans klient måtte ådömas vanligt fängelse i stället för ungdomsfängelse. Motiveringen brukar då vara att bristande differentiering av klientelet medför att en ungdom, som gjort sig skyldig till ett inte utpräglat grovt brott, på